

Mičiko Aojama

V knižnici
nájdeš to,
čo hľadáš

Správna kniha
dokáže zmeniť život

Mičiko Aojama

V knižnici
nájdeš to,
čo hľadáš

Preložila Veronika Šokyová

Michiko Aoyama
OSAGASHIMONO WA TOSHOSHITSU MADE
Copyright © Michiko Aoyama 2020
All rights reserved.
Translation © 2025 by Veronika Šokyová

Original Japanese edition published in 2020
by Poplar Publishing Co., Ltd.
Slovak language translation rights arranged
with Poplar Publishing Co., Ltd.
through The English Agency (Japan) Ltd.
and New River Literary Ltd.
Cover design © 2025 by Adrián Macho
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z japonského originálu Osagašimono wa tošošicu made
(Poplar Publishing Co., Ltd., Tokyo, 2020)
preložila Veronika Šokyová.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Adrián Macho.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2025
ako svoju 2 488. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0155-8

Prvá kapitola

Tomoka, 21 rokov, asistentka predaja v oddelení dámskeho oblečenia

„Mám nového priateľa,“ napísala mi Saja, a tak som sa spýtala, čo je zač. Odpísala len: „Je lekár.“

Úplne preskočila povahu aj výzor a prešla rovno na zamestnanie, hoci som sa spýtala „čo je zač“. Ani lekári predsa nie sú všetci rovnakí, ale chápem, že toto je spôsob, ako opísať človeka rýchlo a jednoducho. Niečo ako „zamestnanie rovná sa charakter človeka“.

Samozrejme, keď som zistila, že je lekár, aj ja som si o ňom vytvorila istý dojem. Stereotypný a dosť subjektívny.

Ak je to naozaj tak, aké vlastnosti mi prisudzuje moja práca z pohľadu iných ľudí? Dokážu z nej ľudia, ktorí o mne nič nevedia, nadobudnúť pocit, že ma aspoň trochu poznajú?

Na pozadí nebesky modrej obrazovky mobilu kúsok po kúsku pokračoval príbeh o novom priateľovi a o tom, ako sa spoznali na zoznamovacom večierku.

Saja je kamarátka z mojej rodnej dediny. Kamarátíme sa od strednej školy a sem-tam sa mi takto ozve aj po tom, čo som využila príležitosť odísť na nadstavbové štúdium do Tokia a zostala tu pracovať.

„Tomoka, ty sa máš ako?“

Chvíľu som vôbec nevedela, čo jej mám odpísať. Ani tak, ani tak. Keď som stlačila na klávesnici písmeno U, predikcia mi ako prvé ponúkla slovo *úžasne*. Poslala som to, aj keď v skutočnosti som chcela odpísať *unudene*.

Pracujem v Edene. V tomto hypermarkete pomenovanom po nebeskom raji, deň čo deň napasovaná v čiernej veste a ceruzkovej sukni obsluhujem zákazníčky a ťukám do pokladnice. Na jar, v lete, celú jeseň a zrejme aj počas blížiacej sa zimy. Odkedy som skončila nadstavbu a zamestnala sa, prešlo pol roka ako voda.

V novembri, keď bol interiér obchodu poriadne vykúrený, sa mi nohy v silonových pančuchách parili v tesných topánkach s podpätkom a moje prsty, spotené a natlačené k sebe, pripomínali stádo barančekov.

Všetky predavačky, ktoré pracovali v uniforme, to asi mali podobne, pre Eden však bola typická koralovorúžová blúzka.

Pri zaškoloňovaní nám vysvetlili, že túto broskyňovú farbu s náznakom oranžovej vybrali na

odporúčanie známeho koloristu. Zvolili ju nielen preto, lebo u zákazníkov budí dojem radosti a vlúdnosti, no vraj aj z dôvodu, že sa hodí „ženám najrôznejšieho veku“, čo som naozaj pochopila, až keď som tu začala pracovať.

„Pani Fudžiki, už som späť. Môžete ísť na prestávku,“ oznámila mi brigádnička, pani Numauči, a vrátila sa k pokladnici. Na perách sa jej vlhko leskla čerstvá vrstva upraveného rúžu.

Pridelili ma do sekcie s dámskou módou hneď na začiatku oddelenia s oblečením.

Pani Numauči je s dvanástimi rokmi v tejto práci už veteránka. „Na narodeninovej torte som mala dve rovnaké číslice,“ spomenula nedávno. Nevyzerá na štyridsaťštyri ani na šesťdesiatšesť, takže jej tipujem päťdesiatpäť rokov – rovnako ako má moja mama.

Koralovorúčová blúzka skutočne pristala aj jej. Pri jej navrhovaní mysleli práve na ženy vo vyššom veku, ktoré podľa očakávania tvorili prevažnú časť zamestnankýň na polovičný úväzok.

„V poslednom čase sa z prestávky vraciate len tak-tak, pani Fudžiki. Dávajte si na to pozor.“

„Ospravedlňujem sa...“

Dokonca aj medzi brigádnikmi je pani Numauči považovaná za vedúcu osobnosť, niekto ako členka poriadkového výboru. Rieši samé drobnosti, pomyslela som si, ale s prestávkou mala pravdu, a tak som na to nemohla nič povedať.

„Ja teda idem.“ Krátko som sa pani Numauči uklonila a vyšla spoza pokladnice. V uličke, ktorou som prechádzala, som si nemohla nevšimnúť rozhádzané oblečenie. Skôr než som sa však za ním načiahla, niekto ma oslovil.

„Prosím vás...“ hneď za mnou stála zákazníčka, možno rovnako stará ako pani Numauči. Tvár mala bez mejkapu, obnosenú bundu doširoka rozopnutú a na chrbte ošúchaný ruksak.

„Ktorý je lepší?“ spýtala sa ma a z každej ruky jej visel sveter. Červenofialový s výstrihom v tvare písmena V a hnedý s vysokým golierom.

Na rozdiel od obchodov so značkovým oblečením, tu sme sa zákazníkom aktívne neprihovárali, čo ma tešilo, ale, samozrejme, ak nás zákazník oslovil, museli sme byť nápomocné. Kiežby som obišla tú rozhádzanú kôpku a išla rovno na prestávku, pomyslela som si, zatiaľ čo som porovnávala oba svetre a ukázala prstom na ten červenofialový: „Čo povieť na tento? Krásna žiarivá farba.“

„Myslíte? Nie je na mňa príliš kriklavý?“

„Vôbec nie, ak by ste však preferovali niečo nenápadnejšie, tento hnedý vám zahreje aj krk.“

„Hm, ten sa mi zdá zas príliš fádny.“

A takto sme pokračovali v ďalších neproduktívnych otázkach.

„Nechceli by ste si ich vyskúšať?“ navrhla som, no dostala som len ďalšiu zbytočnú odpoveď. Odmietla, lebo je to otravné.

Potlačila som zúfale vzdychnutie a načiahla sa za červenofialovým svetrom. „Táto krásna farba sa vám podľa mňa nesmierne hodí.“ Konečne sa atmosféra zmenila. Takmer okamžite, ako som to dopovedala.

„Naozaj?“ Zákazníčka chvíľku uprene pozerala na červenofialový sveter a potom opäť zdvihla pohľad.

„Hm, tak ja si ho teda vezmem,“ usúdila a postavila sa do radu pred pokladnicou. Zložila som hnedý sveter a vrátila ho na poličku. Z mojej presne štyridsaťpäťminútovej prestávky pätnásť minút ubudlo.

Vchodom pre zamestnancov som práve vchádzala do zadných priestorov, keď som sa minula s predavačkou zo značkového butiku s oblečením pre mladých. Károvaná zeleno-biela áčková sukňa z kvalitnej látky sa jej pravidelne pohojdávala.

Aj keď pracovala na rovnakom poschodí s oblečením ako ja, zamestnanci značkových butikov nemuseli nosiť uniformy a obliekali sa čo najlepšie. Možno to bolo oblečenie z obchodov, v ktorých sú zamestnané. Vďaka predavačkám, ktoré pracovali s vlasmi v drdoloch a košeli v country štýle, pôsobil Eden ešte štýlovejšie.

Zašla som do šatní, vzala si priesvitnú tašku s obedom a zamierila do zamestnaneckej jedálne.

Jej ponuka bola slabá – pohánkové soba rezance, pšeničné udon rezance, japonské karí

a jedno vyprážené menu, ktoré každý týždeň obmieňajú. Párkrát som si tu niečo dala, ale odkedy sa na mňa osopila stará predavačka, ktorú som upozornila, keď poplietla objednávku, už sa mi do toho veľmi nechce. Odvtedy si tu väčšinou len zjem pečivo, ktoré si kupujem cestou do práce.

V jedálni miestami vykukovala koralovoružová farba. Mihali sa medzi ňou však aj mužskí zamestnanci v bielych košeliach a zamestnanci butikov v modernom oblečení namiesto uniformy.

Od vedľajšieho stola ku mne doľahol prenikavý smiech – skupinka štyroch brigádničiek v uniformách sa zabávala na príbehoch o ich manželoch a deťoch. Zdalo sa, že sa náramne dobre bavia. Z pohľadu zákazníkov som bola rovnaká ako ony – jedna z „koralovoružových“ zamestnankýň, ale, pravdupovediac, naháňali mi strach. Mám dojem, že ich nedokážem poraziť, a tak mi neostáva nič iné ako snažiť sa s nimi nebojovať a vyhýbať sa konfliktom. Ja... sem asi nepatrím.

V Edene pracujem len z jedného dôvodu – nikde inde ma neprijali. Jednoducho som tam poslala životopis a viac som nad tým nerozmýšľala. Rovnako ako pri iných firmách, do ktorých som sa hlásila. Aj tak som nič špeciálne nedokázala, stačilo, že ma prijmú, bolo mi jedno kam.

Po tridsiatom neúspešnom pohovore som už bola taká vyčerpaná, že keď mi ponúkli prácu

v Edene, prijala som ju a prestala som ďalej hľadať.

Záležalo mi totiž iba na tom, aby som mohla bývať v Tokiu.

Nemôžem však tvrdiť, že som sem prišla dokázať niečo veľké. Oveľa viac než túžba po živote v Tokiu vo mne prevažoval pocit, že sa nechcem vrátiť na vidiek.

V mojej rodnej dedine, vzdialenej od Tokia celé desiatky kilometrov, boli polia všade, kam oko dovidí, za nimi polia a potom ďalšie polia. Do jediného osamoteného obchodíka na hlavnej ceste to od nás autom trvalo pätnásť minút a časopisy tam predávali zásadne s niekoľkodňovým omeškaním od vydania. Po kine alebo po nákupnom centre s moderným oblečením ani chýru. A už vôbec nie po niečom, čo by sa dalo nazvať reštauráciou. Najbližšie k tomu mala možno jedáleň, ktorá ponúkala denné menu. Od strednej som to tam od nudy už nedokázala vydržať a čo najskôr som odtiaľ chcela vypadnúť.

Vo veľkej miere sa o to zaslúžili seriály, ktoré bežali na jednom zo štyroch kanálov v televízii, čo sme chytali. Myslela som si, že keď odídem do Tokia – mesta, kde je všetko pripravené a dostupné, budem žiť rovnako módne a dramaticky ako herečky z tých seriálov. Preto som sa krvopotne pripravovala na prijímačky na nadstavbové štúdio v Tokiu.

Že je to len ilúzia, som pochopila v okamihu, keď som sa sem presťahovala, ale fakt, že do piatich minút som hneď pri niekoľkých obchodoch alebo že vlaky chodia každé tri minúty, sa mi predsa len zdal ako sen. Minimálne som si tu ľahko dokázala kúpiť všetko, čo bežne potrebujem, a hotové jedlá som našla na každom rohu. Úplne som si zvykla na takýto pohodlný život. Ani dochádzanie nebol problém, keďže z mnohých hypermarketov Eden ma priradili práve do toho, ktorý som mala len jednu zastávku od domu.

Z času na čas mi však napadne – a čo teraz? Túžba, s ktorou som sa rozhodla odísť do Tokia, aj nadšenie z toho, že sa mi to podarilo, už dávno vyšumeli ako pena.

Takmer nikto z našej dediny neodchádzal študovať do Tokia a bolo príjemné počuť o sebe, aká som „super“. V skutočnosti som sa však necítila super ani o trochu viac. Nemala som tu nič, čo by som chcela robiť, nič, čo by mi robilo radosť, dokonca som tu nemala ani priateľa. Jednoducho som len nechcela žiť nepohodlný život. A keby som sa vrátila na vidiek, nemala by som do čoho pichnúť.

Možno tu, v Edene, budem ďalej len tvrdnúť rok čo rok, bez ambícií a akýchkoľvek snov budem starnúť v koralovoružovej uniforme. Keďže pracujem aj cez víkend, príležitostí stretnúť sa s kamarátmi ubudlo a tiež si neviem niekoho nájsť, hoci to má pravdepodobne aj iné dôvody.

Zmeň zamestnanie!

Tieto slová mi v hlave zazneli hádam už tisíc ráz, ale vždy som mala pocit, že na to treba šialené množstvo úsilia, na ktoré som nemala energiu.

Presne tak, proste nemám energiu na nič, nemá ma čo poháňať. Otravuje ma dokonca aj písanie životopisu.

Najväčší problém je však otázka, kde by sa mohol zamestnať človek ako ja, ktorého čerstvo po škole prijali iba do obchodu ako Eden.

„Hej, Tomoka!“ zavolať na mňa Kirijama s táckou v rukách. Pracoval v optike značky ZAZ a mal dvadsaťpäť rokov, takže bol odo mňa o štyri roky starší. S ním jediným som sa tu mohla rozprávať úprimne a priamo, ako s rovesníkom. Začal tu pracovať pred štyrmi mesiacmi, no keďže ho zamestnával ZAZ a nie Eden, z času na čas vypomáhal aj v iných pobočkách a dlhšie sme sa nevideli.

Na tácke si niesol vyprázanú rybu a udon rezance s mäsom. Aj keď vyzeral chudo, zjedol toho fakt veľa.

„Môžem si prisadnúť?“

„Páči sa.“

Sadol si oproti mne. Okrúhle okuliare s tenkým rámom mu svedčali a z očí mu vyžarovala vľúdnosť. Perfektne sa hodil na svoju prácu. Matne si však spomínam, že do optiky prišiel z úplne iného zamestnania.

„Kirijama, kde si vlastne pracoval predtým?“

„Ja? Pracoval som v časopisoch a podobne. Redakcia, písanie článkov a tak.“

„To fakt?“ prekvapila som sa. Takže pracoval vo vydavateľstve? Zrazu sa môj obraz o ňom ako o slušnom chlapcovi, ktorý dobre vychádza s ľuďmi, zmenil na rozhladeného inteligenta. Opäť sa mi potvrdilo, že zamestnanie vytvára dojem o ľuďoch, aj keď tam už nepracujú.

„Prečo ťa to tak šokovalo?“

„Veď to musela byť super práca, nie?“

„Práca v optike je tiež super,“ zasmial sa Kirijama a srkal udon.

„Asi hej,“ zasmiala som sa aj ja a odhryzla si z párka v rožku.

„Máš zvláštny zlozvyk hovoriť často ‚super‘, To-moka.“

„Fakt?“

Asi mal pravdu. Marí sa mi, že aj Saji som na jej správy o novom priateľovi dookola odpisovala „to je super“. Ale čo vlastne pre mňa znamená „super“? Špeciálny talent, hlboké vedomosti alebo niečo, čo nedokáže každý?

„Stvrdnem tu v Edene už navždy...“ zamrmlala som si popod nos a ďalej som pila jahodové mlieko.

Kirijama nadvihol obočie: „Čo sa deje? Uvažuješ o novej práci?“

„No... hej, v poslednom čase rozmýšlam aj nad tým,“ odpovedala som potichu po chvíľke váhania.

„Takisto práca s ľuďmi?“

„Nie, tentoraz chcem asi skúsiť prácu v kancelárii. Obliekala by som si, čo chcem, víkendy by som mala voľné, vlastný pracovný stôl... Na obed by sme chodievali s kolegami do kaviarne blízko práce a v zamestnaneckej kuchynke by sme nadávali na šéfov...“

„V твоjich predstavách však nikde nevidno scénu, v ktorej aj pracuješ,“ poznamenal Kirijama s ironickým úsmevom.

S tým sa však nedalo nič robiť, sama som netušila, čo by som mohla robiť.

„Ako zamestnankyňa by si mohla o pár rokov ísť pracovať do centrály, nie?“

„Asi hej, ale...“

V Edene platilo, že po nástupe do firmy musel nový zamestnanec pracovať najmenej tri roky v niektorej z obchodných prevádzok. Naozaj u nás existoval kariérny rast a možnosť požiadať o preradenie do administratívnej centrály, ale až po tom, čo sme si vyskúšali prácu priamo v obchode. V centrále sme potom mohli pracovať v administratíve, na personálnom, na vývoji produktov, ako nákupcovia, organizátori podujatí a podobne. Ako som spomínala, proste kancelárska práca.

Ale počula som aj to, že takej žiadosti sa vyhovie skôr výnimočne. Ak však ostaneme len pri práci v predajni, najreálnejšie sa zdá povýšenie na jej vedúceho. Presne ako môj šef Ue-

šima, ktorému sa do ničoho nechce. Keď som tohto tridsaťpäťročného muža pozorovala, ako už piaty rok pracuje na pozícii vedúceho predajne, mala som pocit, že ani v najlepšom prípade nedopadnem lepšie. Aj keby ma povýšili, moja pracovná náplň sa takmer nezmení, iba by mi pribudli ďalšie povinnosti – predovšetkým koordinovať brigádničky. Už len pri pomyslení na to ma striaslo. Aj keby mi trochu zvýšili plat, na toto si netrúfam.

„Ako si si našiel prácu v ZAZ?“ spýtala som sa Kirijamu.

„Zaregistroval som sa na pracovnom portáli a potom som si vybral z ponúk, ktoré som dostal.“

Kirijama vytiahol mobil a ukázal mi stránku pracovného portálu. Podľa preferovanej pozície, skúseností a schopností vám prídu do mailu informácie o voľných pozíciách, ktoré im vyhovujú. Návod na vyplnenie s príkladmi vyzeral dosť podrobne. Certifikáty, úroveň jazykových schopností, vodičský preukaz... všetko z toho sa dalo označiť vo štvorčekoch vedľa nich.

„No, píš tu o ‚schopnostiach‘, ale ja mám maximálne angličtinu na úrovni strednej školy.“

Mala som si spraviť aspoň vodičák. Na dedine, kde sa človek bez auta nezaobíde, začali hneď po strednej všetci do jedného cez prázdniny chodiť do autoškoly. Ale ja, keďže som už bola rozhodnutá odísť do Tokia, som si radšej užívala leto.

Anglický jazyk sme mali len ako voliteľný predmet, preto som nikdy nedosiahla dobrú úroveň a vlastne je mi nanič.

Prechádzala som formulár. Kolónka „počítačové schopnosti“ sa dala rozkliknúť ešte podrobnejšie: Word, Excel, PowerPoint... ďalšie programy som nepoznala. Nateraz teda mám aspoň počítač, na ktorom som počas školy písala eseje a diplomovku. Odkedy som sa zamestnala, nemala som dôvod niečo na ňom písať a navyše, odkedy sa mi pokazil router, nechcelo sa mi riešiť kúpu a pripájanie na nový. Odvtedy som ho neotvorila. Väčšinou dokážem vybaviť všetko, čo potrebujem, na mobile aj bez počítača.

„Vo Worde by som ešte zvládla niečo napísať, ale Excel je bez šance.“

„Excel by si podľa mňa mala ovládať aspoň trochu, ak chceš pracovať v kancelárii.“

„Lenže počítačové kurzy sú drahé.“

Na to Kirijama povedal niečo, čo som nečakala: „Nemusíš chodiť na žiadne drahé kurzy. Aj komunitné domy alebo miestne centrá často otvárajú lacné a dostupné počítačové kurzy pre svojich obyvateľov.“

„Čože? Fakt?“ prekvapila som sa a začala kričiť vrecko od dojedeneného pečiva. Pozrela som na hodinky. Do konca prestávky ostávalo už len desať minút. Potrebovala som ísť aj na véciko a pani Numauči sa na mňa bude znova hnevať, ak ne-

budem pri pokladnici aspoň tri minúty vopred. Dopila som jahodové mlieko a vstala na odchod.

Keď som v ten večer do vyhľadávača v mobile zadala: *Hatori* – štvrť, kde bývam, *verejný a počítačový kurz*, prekvapilo ma, čo všetko som našla.

Pohľadom som zastala na odkaze *Komunitný dom Hatori*. Adresa bola ani nie desať minút odo mňa v neďalekej škole, s ktorou je, zdá sa, prepojený. Podľa svojej internetovej stránky usporadúvajú kopu rôznych podujatí a kurzov: šógi, haiku, havajský hula tanec, cvičenie pre zdravie... Pravidelne sa tam konajú aj kurzy aranžovania kvetov a prednášky. Každý obyvateľ tejto štvrte sa môže zúčastniť.

Nikdy by mi nenapadlo, že niečo také funguje v základnej škole. Za celé tri roky, čo žijem v tomto byte, som o existencii nejakého komunitného domu nemala ani tušenia.

Počítačové kurzy sa podľa všetkého konali každú stredu od druhej do štvrtej v zasadacej miestnosti. Treba si priniesť svoj počítač, no možné je aj zapožičanie na mieste. Cena kurzu je dvetisíc jenov za hodinu a vyučovanie je individuálne – môžeme prísť, keď sa nám to hodí. Bola som vďačná aj za to, že vyučovanie nie je cez víkend, ale v pracovný deň, a práve tento týždeň mi vyšlo voľno na stredu. Čítala som ďalej:

Začiatocníci sú vítaní. Tento kurz odporúčame všetkým, ktorí sa chcú učiť vlastným tempom – vyučujúci pristupuje ku každému individuálne. Využité príležitosti naučiť sa základy používania počítača, prácu s Wordom, Excelom, vytvárania internetových stránok až po programovanie.

Kurz vedie Gonno.

To by som azda mohla zvládnuť.

Klikla som na prihlasovací formulár, vyplnila som ho a odoslala. Hoci som pre to ešte nič nespravila, v predstavách som sa už videla, ako dokonale ovládam Excel. Po dlhom čase som sa znova pre niečo nadchla.

O dva dni v stredu som zamierila do základnej školy aj s notebookom. Podľa mapky na internetovej stránke som kráčala okolo školského plotu, až kým som neprišla k úzkej cestičke, ktorou som sa dostala k dvojposchodovej bielej budove. Nad sklenými dverami bola ako baldachýn lomená strieška s pripevneným nápisom *Komunitný dom Hatori*. Keď som otvorila dvere, hneď pri vchode bola recepcia, kde sedel starý pán s hustými sivými vlasmi, a za ňou kancelária, v ktorej staršia pani so šatkou na hlave písala niečo pri stole.

„Prepáčte, prišla som na počítačový kurz,“ prihovorila som sa starému pánovi.

„Zapíšte sa sem,“ starý pán ukázal na podložku na písanie s klipom položenú na pulte recepcie. „Kurz sa koná v miestnosti A.“ Na podložke boli papiere s kolónkami na meno návštevníka, cieľ návštevy a čas príchodu a odchodu.

Miestnosť A sa nachádzala na prízemí. Našla som ju hneď, keď som prešla popri recepcii do otvoreného priestoru haly a tam som odbočila doprava. Cez otvorené posuvné dvere som videla dnu. Pri dlhom stole so stoličkami oproti sebe už sedeli študenti s otvorenými počítačmi – žena s hustými vlnitými vlasmi, ktorá vyzerala o čosi staršia odo mňa, a starší muž s hranatou tvárou.

Myslela som si, že Gonno bude muž, ale v skutočnosti to bola žena okolo päťdesiatky.

„Volám sa Tomoka Fudžiki,“ predstavila som sa a pani Gonno sa priateľsky usmiala.

„Prosím, posadte sa kdekolvek.“

Sadla som si na krajné miesto na rovnakej strane, kde sedela žena. Ona aj starý pán boli zahĺbení do práce a vôbec si ma nevšímali.

Otvorila som svoj notebook, ktorý som pre istotu zapla už doma. Dlho nebol nabitý a trvalo večnosť, kým sa spustil, ale inak fungoval bez problémov.

Tak často som písala na mobile, že som si úplne odvykla od klávesnice. Možno som si mala zopakovať aj písanie vo Worde.